

Zbornik sudske prakse

Predmet C-101/16

**SC Paper Consult SRL
protiv
Direcția Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca
i
Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bistrița Năsăud**

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Curtea de Apel Cluj)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Porez na dodanu vrijednost (PDV) – Direktiva 2006/112/EZ – Pravo na odbitak – Uvjeti izvršavanja – Članak 273. – Nacionalne mjere – Borba protiv utaje i izbjegavanja plaćanja poreza – Račun koji je izdao porezni obveznik proglašen ‚neaktivnim‘ od strane porezne uprave – Opasnost porezne utaje – Uskrata prava na odbitak – Proporcionalnost – Odbijanje uzimanja u obzir dokaza o nepostojanju utaje ili poreznog gubitka – Vremensko ograničenje učinaka buduće presude – Nepostojanje”

Sažetak – Presuda Suda (drugo vijeće) od 19. listopada 2017.

1. *Usklađivanje poreznih zakonodavstava – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost – Odbitak pretporeza – Nacionalna odredba kojom se isključuje pravo na odbitak u slučaju transakcije sa subjektom koji je proglašen neaktivnim – Obveze poreznog obveznika – Konzultiranje javnog popisa poreznih obveznika proglašanih neaktivnima od strane porezne uprave – Sistematično i konačno odbijanje prava na odbitak bez dopuštanja podnošenja dokaza o nepostojanju porezne utaje ili gubitku poreznih prihoda – Nedopuštenost*

(Direktiva Vijeća 2006/112, kako je izmijenjena Direktivom 2010/45)

2. *Prethodna pitanja – Tumačenje – Vremenski učinci presuda o tumačenju – Retroaktivni učinak – Ograničavanje od strane Suda – Pretpostavke – Dobra vjera zainteresiranih osoba – Zahtjevi – Postojanje izvanrednih okolnosti*

(Članak 267. UFEU-a)

1. Direktivu Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da joj je protivna nacionalna odredba, kao što je ona iz glavnog postupka, kojom se poreznom obvezniku odbija pravo na odbitak poreza na dodanu vrijednost, iz razloga što je subjekt koji mu je pružio uslugu na temelju fakture na kojoj je odvojeno iskazan trošak i porez na dodanu vrijednost, proglašen neaktivnim od strane poreznih tijela države članice, pri čemu je to proglašenje neaktivnosti javno i dostupno na internetu svakom poreznom obvezniku u toj državi članici, ako je to odbijanje prava na odbitak sistematično i konačno, i ako nije dopušteno podnošenje dokaza o nepostojanju porezne utaje ili gubitku poreznih prihoda.

Sukladno članku 273. stavku 1. Direktive 2006/112, države članice mogu propisati i druge obveze osim onih predviđenih tom direktivom ako ih smatraju potrebnima kako bi osigurale pravilnu naplatu PDV-a i spriječile utaju.

Međutim, mjere koje države članice mogu poduzeti ne smiju nadilaziti ono što je nužno za ostvarivanje tih ciljeva. Stoga se one ne mogu koristiti na način da sustavno dovedu u pitanje pravo na odbitak PDV-a i, time, neutralnost PDV-a (presude od 21. ožujka 2000., *Gabalfrisa i dr.*, C-110/98 do C-147/98, EU:C:2000:145, t. 52. te od 21. lipnja 2012., *Mahagében i Dávid*, C-80/11 i C-142/11, EU:C:2012:373, t. 57.).

Sud je više puta presuđivao da uprava ne može poreznom obvezniku nametati obvezu provođenja složenih i produbljenih provjera u vezi sa svojim dobavljačem, de facto prenoseći na taj način na njega kontrolu na koju je obvezna ta uprava (vidjeti, u tom smislu, presude od 21. lipnja 2012., *Mahagében i Dávid*, C-80/11 i C-142/11, EU:C:2012:373, t. 65., kao i od 31. siječnja 2013., *Stroy trans*, C-642/11, EU:C:2013:54, t. 50.).

Nasuprot tomu, ne protivi se pravu Unije od subjekta zahtijevati da poduzme sve mjere koje se od njega razumno mogu očekivati kako bi se uvjerio da ga transakcija koju poduzima neće dovesti do počinjenja porezne utaje (vidjeti, u tom smislu, presude od 27. rujna 2007., *Teleos i dr.*, C-409/04, EU:C:2007:548, t. 65. i 68., kao i od 21. lipnja 2012., *Mahagében i Dávid*, C-80/11 i C-142/11, EU:C:2012:373, t. 54.).

Nacionalna odredba o kojoj je riječ u glavnom postupku ne prenosi na porezne obveznike akte kontrole koje je dužna provoditi uprava, već iste informira o rezultatu upravne istrage iz kojeg proizlazi da poreznog obveznika koji je proglašen neaktivnim nadležna uprava više ne kontrolira, bilo iz razloga što ne ispunjava obveze prijave predviđene zakonom, bilo zato što prijavljuje podatke o sjedištu koji ne omogućuju poreznim tijelima da isto identificiraju, ili pak, zato što ne obavlja svoju djelatnost u registriranom sjedištu ili u mjestu prijavljene porezne rezidentnosti. Jedina obveza koja se nameće poreznom obvezniku sastoji se od konzultiranja popisa poreznih obveznika proglašanih neaktivnima izloženog u sjedištu ANAF-a i objavljenog na njegovoj internetskoj stanici, što je provjera koju je, osim toga, jednostavno za provesti.

Međutim, nemogućnost za poreznog obveznika dokazivanja da transakcije zaključene sa subjektom koji je proglašen neaktivnim udovoljavaju uvjetima predviđenim Direktivom 2006/112, i osobito, da je taj subjekt isplatio PDV državnoj riznici, prekoračuje ono što je nužno za postizanje legitimnog cilja koji se ostvaruje tom direktivom.

(t. 49.-54., 60., 61. i izreka)

2. Vidjeti tekst odluke.

(t. 64.-67.)